

Sygn. akt VII U 2009/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 07 sierpnia 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury S. B. przyjmuje podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z lat 1975-1988, 1993, 1996-2000 i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury 81,41 %.

Sygn. akt VII U 2009/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), przyznał S. B. emeryturę od dnia(...) roku, na podstawie przepisu art. 27 powołanej ustawy.

W odwołaniu S. B. nie zgodził się ze wskazaną decyzją wnosząc o uwzględnienie przy obliczaniu emerytury wynagrodzenia z lat 1977, 1978, 1980, 1981, 1982, 1987, 1988, 1990 (odwołanie – k. 2,3 akt sądowych).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

S. B. ur. (...), w dniu (...)r. złożył wniosek o emeryturę, do którego dołączył m.in. karty zbiorcze zarobków z byłej (...) Oddział w P. (k. 22-33 a.e.).

W zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 7 sierpnia 2014 r. przyznał wnioskodawcy emeryturę zgodnie z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach od dnia (...)roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia skarżącego, tj. od 1975 roku do 1984 roku, 1989 roku, od 1992 roku do 2000 roku i wwpw 53,43 %. Do ustalenia podstawy wymiaru składek w zaskarżonej decyzji Zakład przyjął za okres od dnia 15.10.1974 r. do 15.01.1975 r., 1.01.1977 r. do 31.12.1978 r., 1.01.1980 r. do 31.12.1988 r., 1.01.1990 r. do 31.05.1990 r. kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników w wysokości uwzględniające obowiązujące we wskazanych okresach stawki takiego wynagrodzenia. Nie rozpatrywano kart wynagrodzeń za lata

1977, 1978, 1980, 1981, 1982, 1987, 1988, 1990 ponieważ na przedłożonych kserokopiach kart brak informacji jakiego roku lub pracownika dotyczą (k. 58-60 a.e.).

W okresie od dnia 23 stycznia 1975 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku S. B. pozostawał w zatrudnieniu w Krajowej Państwowej (...) (...) w P. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowca, konwojent, ślusarz. Wynagrodzenie zasadnicze ubezpieczonego było ustalone w systemie dniówkowym, w ramach którego podstawę dla ustalenia wysokości wynagrodzenia stanowiła stawka godzinowa. Poza tym skarżący był uprawniony do premii, dodatku z tytułu oszczędności paliwa. W trakcie zatrudnienia wypłacane były również świadczenia w postaci zasiłków chorobowych, wynagrodzenia za urlop, wynagrodzenia za pracę w wolne soboty i dni świąteczne oraz dopłaty do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Z tytułu dokonania wypłat wyżej wskazanych składników wynagrodzenia ubezpieczony osiągnął wynagrodzenie

za rok 1977 w wysokości 69.923 zł

za rok 1978 -,- 81.725 zł

za rok 1980 -,- 90.108 zł

za rok 1981 -,- 91.386 zł

za rok 1982 -,- 82.902 zł

za rok 1983 -,- 92.062 zł

za rok 1984 -,- 121.865 zł

za rok 1985 -,- 152.481 zł

za rok 1986 -,- 200.297 zł

za rok 1987 -,- 257.633 zł

za rok 1988 -,- 493.321 zł

za rok 1989 -,- 854.554 zł

za rok 1990 -,- 2.745.355 zł

Analiza wskaźników rocznych wykazała, że najbardziej korzystne wskaźniki roczne wnioskodawca osiągnął w latach 1975-1988, 1993, 1996-2000 a najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wynosi 81,41 %.

Wysokość emerytury obliczona przy zastosowaniu zasad przyjętych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji i uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wynikającego z wartości wskaźników rocznych w związku z uzyskiwanymi przez skarżącego dochodami w spornych latach, wyniosła 1663,37 złotych brutto (umowa o pracę, świadectwo pracy akt osobowych – k. 15; karty wynagrodzeń – k. 24; opinia i załączniki – k. 47-56).

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. W ocenie Sądu dokumenty w postaci kart wynagrodzeń ubezpieczonej za okres objętym sporem stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach dotyczących wysokości należnego ubezpieczonej wynagrodzenia w zakresie składników wynagrodzenia. Biegły dokonał identyfikacji kart w oparciu o dane z akt osobowych. Autentyczność pozostałych dokumentów w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Rozstrzygnięcie w sprawie Sąd oparł również na wnioskach zawartych w opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i księgowości Z. K. z dnia 19.12.2014 za wyj. roku 1981. Biegły szczegółowo przeanalizował dokumentację zawartą w aktach osobowych ubezpieczonego oraz w aktach prawy i organu rentowego, na co w sposób jednoznaczny zdaniem Sądu wskazuje treść opinii, w celu określenia wysokości wynagrodzenia skarżącego w spornych latach 1977-1990 oraz przeliczenia wysokości emerytury według najkorzystniejszego dopuszczalnego przez prawo wariantu. Treść wniosków opinii w pełni czynni zadość zleceniu Sądu określone w postanowieniu z dnia 26.10.2015 roku. Biegły w sposób szczegółowy zaprezentował metodę w oparciu o którą dokonał wyliczeń w celu realizacji zleceń Sądu. Wnioski zawarte w powołanych opiniach co do okoliczności określonych przez Sąd są wystarczająco uzasadnione i z tych względów wskazane opinie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące, a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu. Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłego, z tym, że odnośnie roku 1981 Sąd uznał zastrzeżenia organu rentowego odnośnie odmiennego odczytu wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 1981 i stwierdził, iż wynosiło ono 6744 zł z tytułu oszczędności paliwa za kwiecień 1987 i stwierdził, iż kwota ta wynosi 809 zł. Z dołączonych oryginałów i charakteru pisma osoby dokonującej wpisu, porównania sposobu pisania liczb należy stwierdzić, iż zastrzeżenia Zakładu były zasadne i należy przyjąć w/w kwoty za rok 1981, z tym, że różnice te nie mają wpływu na wwpw za ten rok.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. B. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz treść odwołania należy możliwość uwzględnienia przy ustalaniu wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonej osiąganego przez nią wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w (...) Oddział B. w okresie od dnia 23.01.1975 r. do 31.08.1990 r. w wysokości wyższej od przyjętych przez organ rentowy kwot odpowiadających minimalnemu wynagrodzeniu za pracę w odniesieniu do okresów wskazanych w zaskarżonej decyzji.

W zaskarżonej decyzji z dnia 7 sierpnia 2014 roku do ustalenia podstawy wymiaru składek Zakład przyjął za okres od 15.10.1974 r. do 15.01.1975, 1.01.1977 do 31.12.1978, 1.01.1990-31.05.1990 kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników w wysokości uwzględniające obowiązujące we wskazanym okresie stawki takiego wynagrodzenia, podnosząc okoliczność braku możliwości identyfikacji kart.

Tymczasem przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić w sposób pewny wysokość wynagrodzenia należnego ubezpieczonego w okresie objętym sporem oraz okoliczność, że wynagrodzenie w tej wysokości stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej należało przyjąć przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z innych 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, w tym z lat w których skarżąca osiągnęła wynagrodzenie, którego wysokość ustalono w niniejszym postępowaniu, niż przyjął organ rentowy w decyzji z dnia 7 sierpnia 2014 roku. Przyjęta przez Zakład do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego przeciętna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, tj. 1975-1984, 1989, 1992-2000, okazała się bowiem rozwiązaniem mniej korzystnym od wynikającego z dokonanych przez Sąd ustaleń. Przyjęty przez Zakład wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury o wartości 53,43 % pozwolił na określenie wysokości świadczenia na kwotę 1.355,12 złotych brutto.

Tymczasem z poczynionych ustaleń, uwzględniających wartości wynagrodzeń z okresu objętego sporem oraz bezsporne dochody ubezpieczonej z pozostałych lat podlegania ubezpieczeniu, wynika, że najbardziej korzystne wskaźniki roczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, stosownie do postanowień art. 15 ust. 1, 4 oraz ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwaną dalej ustawą emerytalną, skarżąca osiągnęła w latach 1975 – 1998, 1993, 1996-2000. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury przy ich uwzględnieniu wynosi 81,41 %, a wysokość emerytury obliczona przy zastosowaniu zasad przyjętych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji i

uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wynikającego z wartości wskaźników rocznych w związku z uzyskiwanymi przez skarżącą dochodami w latach 1975 - 2000, określonych zgodnie z art. 15 ust. 4 ustawy emerytalnej, wyniosła 1.663,37 złotych brutto. Jest zatem świadczeniem wyższym niż określone przez organ rentowy. Zatem zaskarżona decyzja z dnia 7 sierpnia 2014 jako nie odpowiadająca prawu podlegała zmianie we wskazanym zakresie.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

jg